Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387921248/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ufortøvet skulde gaae over til Nordvestkysten af America, der foretage nogle Opmaalinger, og siden den nærmeste Vej – om Cap Horn nemlig og gjennem Middelhavet – til en Havn i det sorte Hav, for at afgive mine Beretninger. Paa denne Tour maatte jeg for Haverie anløbe en Havn i Middelhavet, og det traf sig just, at det blev –«

– »Glem ikke, hvad du vilde sige!« faldt Conrectoren ind, »hvornaar var det? hvorlænge er det siden?«

»Lad mig see!« svarede Sømanden; »det er en tolv Aar siden. – Nu, seer Du, traf det sig saa, at der paa denne Plads var nogle fornemme rejsende Russer; og de kom ombord til mig, og jeg kom til dem igjen; og det gik lystigt til med Baller og Basseraller i en Fandens Tid. – Paa saadant et Pikkenik blev jeg paasejlet af den Fregat, jeg mener, og fik en Skamfiling i Hjertet, som jeg ikke i mange Tider forvandt.«

»Aha!« brød Skolemanden af, »Du blev forelsket – ikke sandt?«

»Vist gjorde jeg« svarede Broderen; »og det var ikke saa sært, for det var den skjønneste Sejler – skal du vide – jeg i mine Dage har seet. Jeg gjorde Signaler; men dem besvarede hun ikke – eller hun forstod dem ikke. Saa løb jeg hende klos op paa Siden, og prajede hende – i al Høflighed. Og saa passiarede vi, og saa dandste vi, og –«

»Var det et italiensk Fruentimmer?« faldt den ældre atter ind, »og hvad hedde hun?«

»Hun var ingen Italienerinde« svarede den yngre; »men barnefødt i Frankrig; og hedde Roseau. Men Navnet gjør nu ikke noget til Sagen. – Kort at fortælle: vi kom sammen een Gang, og to Gange, og flere Gange; og tilsidst kom det mig saa i Munden at jeg sagde hende reent ud paa godt dansk: »*Mademoiselle! Je vous aime.*«

»Godt!« sagde Conrectoren; »og hun? –«

»Hun sagde ingen Ting« vedblev den Anden, »for hun hang i mine Arme, og saae ud som hun vilde til at himle. Og saa gav jeg hende et Kys, og hun gav mig eet igjen, og det blev til mange Kys, og havde nær aldrig faaet Ende. Og Meningen blev, at vi bandte højt og dyrt –«

»Hvad? bandte hun?« spurgte min Conrector.

»Naa ja! jeg mener blot, at vi tilsvor eller lovede hverandre med Haand og Mund, at vi vilde holde af hverandre saalænge Livets Vind pustede i vore Sejl.«

»Det var et smukt Løvte« sagde Skolemanden; »hvorfor monstroe blev det ikke opfyldt?«

»Det kom saaledes,« svarte Sømanden. »Blandt Russerne der paa